

En Herre med opsmøget Frakkekrave og Hatten nedover Øjnene hastede netop ud af en saadan Krinkelkrog og passerede Per under en Gadelygte. Og han, som plejede at more sig over disse hjemluskende Synderes paa engang frække og skamfulde Udtryk, vendte dennegang Hovedet bort for at undgaa Synet. Han tænkte paa, hvordan han vel selv saae ud, og han havde ikke Mod til at møde Spejlbilledet af sin egen Nedværdigelse.

Da han naaede hjem til Hjertensfrydgade, var det med et eget Velbehag, en ukendt Tryghedsfølelse, at han igen stod i de to smaa Stuer, som han i den sidste Tid havde haft saa meget at udsætte paa. Han kastede hurtig Klæderne, og da han puttede sig i sin Seng, var det med en Fornemmelse, som mindede om den, hvormed han som Barn trak Dynen op om Ørene, naar han havde siddet i Mørke og hørt den gamle, enøjede Barne pige derhjemme i Præstegaarden fortælle sine Spøgelsehistorier.

*

*

*

Efter nogle Timers Søvn med urolige Drømme vaagnede han ved, at en Stær fløjtede udenfor i Haven. Han kunde høre paa Tonen, at det maatte være Solskin. Alligevel blev han liggende og gad ikke staa op. Han var træt. Og hvad skulde han ogsaa op for? Han forsømte jo ikke noget ved at blive i Sengen.

Hans kun halvvaagne Tanke havde straks stjaalet sig til den øverste Kommodeskuffe. Og han vendte sig om mod Væggen for at sove videre.

Dette lykkedes ham dog ikke. Saa saare Tankerne fik fat i disse ulykkelige Tegninger, blev de øjeblikkelig lysvaagne. En Timestid laa han derpaa med Hænderne under Nakken og stirrede op i det lave og møre Træloft med de mange Oljeblærer. Og idet han nu i nøgtern Morgenstemning gennemgik Nattens Oplevelse, var han ikke fri for at blive lidt forlegen over sin Opførsel. Han tænkte paa, at han dog vist havde baaret sig noget ungdommeligt ad. I hvert Fald skyldte man jo selv en Dame af Fru Engelhardts Kvalitet et vist Hensyn ...

Da han var staaet op og havde faaet sin Morgenkaffe, blev